

POSTANOWIENIE

29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D.B.

przeciwko S. spółce akcyjnej w S.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej D.B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 5 kwietnia 2024 r., I ACa 2802/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z przyjęcia, że – przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym – oczywiście błędne jest uznanie, iż zasądzona na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwota wyjściowa 125.000 zł rekompensuje w należyтым stopniu wszystkie doznane przez niego cierpienia fizyczne i skutki psychiczne wypadku, gdyż jest to kwota rażąco zaniżona. Powód utrzymywał, że ocena należnego mu zadośćuczynienia dokonana została z naruszeniem art. 445 § 1 k.c. i stanowi o błędnej wykładni tego przepisu, gdyż zadośćuczynienie powinno być mu przyznane w kwocie „odpowiedniej” w rozumieniu tego przepisu, stosownie do wszystkich okoliczności będących podstawą jego ustalenia i odpowiadającej wielkości doznanej przez powoda szkody niemajątkowej.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Skarżący przytoczył orzeczenia Sądu Najwyższego, z których wynika, że decyzja o określeniu należnego zadośćuczynienia zapadać musi zawsze *in casu* w wyniku oceny konkretnej i zindywidualizowanej, a rozważenie wszystkich okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia jest obowiązkiem sądu. Przytoczył także pogląd, że ocena, jakie zadośćuczynienie ma skompensować krzywdę powoda należy do swobodnego uznania sędziowskiego i w ramach kontroli kasacyjnej podważanie jej jest możliwe tylko wówczas, gdy określając wysokość zadośćuczynienia sąd ewidentnie naruszył zasady jego ustalania, w konsekwencji czego zasądzone zadośćuczynienie jest w sposób oczywisty niewspółmierne do doznanej krzywdy. Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd musi uwzględnić wszystkie okoliczności danego zdarzenia, a zwłaszcza rodzaj obrażeń i rozmiar związanych z nimi cierpień fizycznych i psychicznych, stopień kalectwa, poczucie nieprzydatności, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich. Wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest zatem od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również tego, jaki wpływ wywarło zdarzenie wyrządzające szkodę na dotychczasowy sposób życia poszkodowanego. Ponadto funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. musi być rozumiana szeroko, obejmuje bowiem zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

W świetle tych wypowiedzi skarżący kwestionuje ocenę Sądu Apelacyjnego w Łodzi, iż ustalona przez Sąd Okręgowy w Łodzi wyjściowa kwota zadośćuczynienia - 125.000 zł jest odpowiednia do stopnia doznanych przez powoda obrażeń, a także odczuwalnych nadal skutków fizycznych i psychicznych wypadku. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie przytoczył jednak orzecznictwa, które by dotyczyło stanów faktycznych takich samych lub choćby zbliżonych do ustalonego w niniejszej sprawie, na tle których doszłoby do przyznania poszkodowanym wyższego zadośćuczynienia niż uznane za należne powodowi. Wyłącznie w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, które nie podlegają badaniu w ramach przedsądu, powód stwierdził, że

„zadośćuczynienia zasądzone przez sądy z zasady nie są na niższym poziomie niż 2.000 zł za każdy procent doświadczonego uszczerbku na zdrowiu. Orzeczenia oscylują zazwyczaj wokół 4.000 zł, w niektórych przypadkach sięgają nawet kwoty 10.000 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu. Można więc się pokusić o stwierdzenie, że mediana wynosi ok. 4.000 zł za 1%”. Konkretnych stanów faktycznych i orzecznictwa powód nie przytoczył jednak także w tej części motywów skargi kasacyjnej. Powołał się wyłącznie na to, że przed zdarzeniem był w pełni sprawny fizycznie, a aktualnie jako młoda jeszcze osoba ciągle odczuwa dolegliwości bólowe, które najpewniej będą się nasilać.

Powyższe okoliczności zostały jednak objęte ustaleniami Sądów *meriti*, których powód nie podważa. Sądy te ustaliły, że wysokość doznanego przez powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu wynosił łącznie 30%, wysokość uszczerbku długotrwałego - 20%. Określenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę przy zastosowaniu metody, do której w uzasadnieniu skargi odwołuje się powód nie wskazuje na to, żeby zasądzona na jego rzecz kwota odbiegała wysokością od średnich ($30\% \text{ uszczerbku} \times 4.000 \text{ zł}/1\% = 120.000 \text{ zł}$ a $20\% \text{ uszczerbku} \times 4.000 \text{ zł}/1\% = 80.000 \text{ zł}$). Sądy *meriti* wyjaśniły, że ze względu na wyniki opinii biegłego neurochirurga nie uwzględniły uszczerbku z powodu zaburzeń nerwicowych, gdyż takich biegły psychiatra nie stwierdził u powoda. Z opinii biegłego ortopedy pominęły uszczerbek na zdrowiu z powodu rozejścia spojenia łonowego w związku ze złamaniem bez przemieszczenia masy bocznej kości krzyżowej oraz uszczerbek z powodu złamania kości promieniowej, gdyż w tym zakresie taki sam uszczerbek ustalił biegły rehabilitant. Nie budziło wątpliwości, że zaburzenia erekcji, które stanowią długotrwały uszczerbek na zdrowiu oceniony przez biegłego seksuologa na 10%, nie są związane z wypadkiem. Dysfunkcja w tym zakresie ma etiologię mieszaną - psychogenno-krażeniową. Sądy uwzględniły to, że powód wymagał po wypadku pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu, a także, że nadal odczuwa pewne dolegliwości - zaburzenia czucia twarzy, dolegliwości ze strony stawu biodrowego, nadgarstka, kręgosłupa, ma w dalszym ciągu ograniczenia w życiu codziennym z uwagi na

wydolność lokomocyjną, dysfunkcję chodu, ograniczenia czynności lewej kończyny górnej: nie może biegać, uprawiać sportów połączonych z bieganiem i skakaniem, dźwigać, wykonywać cięższe prace fizyczne, chodzić na długie dystanse. W zakresie narządów ruchu rokowania są stabilne. Zakres cierpień psychicznych powoda, jak wynika z ustaleń faktycznych, był znaczny przez okres 3 miesięcy, a w późniejszym okresie zmniejszał się do stopnia umiarkowanego i miernego.

Skonfrontowanie powyższych ustaleń z argumentacją przytoczoną w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy powoda o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

(R.N.)

[a.ł]